

kontrollforslag, som vi vilde stille. Det er ikke noget, som kommer den 22. Februar, eller som kunde være kommet frem den 5. Oktober, det stod i vort Valgprogram, og det har sikkert de allerfleste af vore Folk, der har været ude til Vælgermøder, gjort Befolkningen bekendt med; det var en Forpligtelse, som vore Folk, hvis de skulde danne Regering, maatte tage paa sig, og det er den, der er opfyldt i dette Øjeblik. Naar nu det ærede Medlem Hr. Rode siger, at dette Lovforslag ikke har bragt den sociale Retfærdighed et Hane-fjed fremad, saa er dette naturligvis en Skønssag; jeg finder nu overordentlig meget af Lovforslaget i den Tale af det ærede Medlem, jeg nævnte. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at han har holdt flere Taler ogsaa i 1919, jeg har læst dem med Fornøjelse, men i hvert Tilfælde har jeg kunnet finde en meget stærk Forbindelse mellem Tankerne i den Tale, jeg nævnte, og det foreliggende Lovforslag. Derfor undrede jeg mig over, at det ærede Medlem, som det synes mig, i sin første Tale saa bestemt og afgjort tog Afstand fra dette Lovforslag ud fra den Begrundelse, at det er Foranstaltninger, som ikke kan gennemføres nu, da Landet ikke længere er lukket.

Maa jeg saa blot tilføje, at naar det ærede Medlem kunde tænke sig at gaa med til de Mængder af Opgaver, som det ærede Medlem nævnte, og som Loven ogsaa kan omfatte, Foranstaltninger mod Truster, Prisdannelse og Prisaftaler paa Livsfor-nødenheder, saa er der i hvert Tilfælde, selv om Lovforslaget er rummeligt, ikke ret langt fra dette og til det ærede Medlems Standpunkt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kragh har Ordet for en kort Bemærkning.

Kragh: I den Række af Komplimen-ter, som det ærede Medlem Hr. Rode i Dag har sagt det høje Ministerium, var jo ogsaa Forsikringen til Tinget om, at den højt-ærede Statsminister ikke er nogen Taabe, og jeg tvivler ikke om, at dette vil virke beroligende paa adskillige Gemytter i denne Forsamling med Tanken paa det Lovforslag, her foreligger til Behandling; men naar det ærede Medlem Hr. Rode siger, at det ikke er Ministerens Mening at ville genoplive Krigstidens Lovgivning, at det er noget helt andet, han har til Hensigt, maa jeg dog minde det ærede Medlem Hr. Rode om, at det, som den højtærede Minister vil, er netop at gaa ind i en Prispolitik og Maksi-

malavancepolitik som den, der dreves under Krigen, men som det ærede Medlem Hr. Rode med Rette paastaar ikke lader sig genoplive, og at fortsætte Regulering og Rationering, som jo ogsaa den højtærede Statsminister forudser vil blive Konse-kvensen, og som han ingen Frygt nærer for eller viger tilbage for. Hvis dette ikke er en Tilbagevenden til Krigstidens Metoder, der nu, det giver jeg det ærede Medlem Hr. Rode Ret i, er ganske umulige, saa ved jeg ikke, hvad det er. Men det ærede Medlem Hr. Rode holder sig overfor Ministeriet stadig paa Skudvidde; snart er det Signalkanonen, der affyres, snart skydes der med skarpt, men indtil videre holder det ærede Medlem sig jo dog saa nær ved den ministerielle Plimsoller, at han kan stoppe Lækagen, naar han opdager, den er ved at gaa til Bunds. Dette er Ministeriets Vilkaar for Tiden, og jeg misunder ikke Ministeriet disse Vilkaar, men jeg synes ikke, de er lovende for Stats-ministerens Formening om, at han har god Tid.

Lundberg: Da jeg er ganske enig med mit Partis ærede Ordfører (J. P. Nielsen) saavel som med den højtærede Statsminister med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, skal jeg indskrænke mig til at gøre nogle ganske faa Bemærkninger, navnlig i Anled-ning af de fremsatte Udtalelser om den saa-kaldte frie Konkurrence, som efter Oppo-sitionens Mening skulde være et mere end tilstrækkeligt Værn for det forbrugende Publikum. Hvordan forholder det sig nu med den saakaldte frie Konkurrence? Jeg tror, at den store Befolkning vil være enig med os i, at det er kun saa som saa. Jeg kan nævne et Eksempel fra Randers fra den sidste Tid, som jeg vil tillade mig at gøre Tingets Medlemmer opmærksom paa; man vil derved faa et udmærket Indblik i, paa hvilken Maade den frie Konkurrence prak-tiseres.

En ung Mand, som har startet et saa-kaldt Koloniallager i Randers, blev plud-selig boykottet af Grossisterne, og Anled-ningen hertil var den, at han tillod sig den Dristighed at udsende en Prisliste, hvori han gjorde Kunderne opmærksom paa, at da han ønskede at oparbejde sig en Forretning, ønskede at faa en større Omsætning, vilde han sælge til billigere Priser, hvad han meget vel var i Stand til. Men pludselig viser det sig saa, at Manden ikke hos nogen Grossist i Randers kan faa Varer, ikke paa noget Vilkaar, hverken pr. kontant eller paa anden Maade. Som Følge deraf kommer der en lille Bladpolemik, hvor Købmanden gør op-